

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **I. P.**, zast. JUDr. Athanassiosem Pantazopoulos, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **České vysoké učení technické v Praze**, se sídlem Technická 4, Praha 6, proti rozhodnutí rektora žalovaného ze dne 4. 1. 2010, č. j. 0001/10/51921, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2013, č. j. 9 A 49/2010 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí rektora žalovaného ze dne 4. 1. 2010, č. j. 0001/10/51921, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana Fakulty strojní Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 3. 11. 2009, č. j. 4854/IP/2009-12922, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím děkana bylo stěžovateli ukončeno studium na Fakultě strojní Českého vysokého učení technického v Praze v bakalářském studijním programu B 2341 Strojírenství. Rozhodnutí děkana vycházelo z toho, že stěžovatel v akademickém roce 2008/2009 „nesplnil předměty“, které si opakovaně zapsal. Závěry rozhodnutí děkana byly následně potvrzeny také rozhodnutím rektora. Ten ve svém rozhodnutí uvedl, že stěžovatel jako student nesplnil požadavky podle studijního a zkušebního řádu. Stěžovatel si zapsal dvakrát povinné předměty Projekt, Části a mechanismy strojů I, Části a mechanismy strojů II a Mechanika II, ale ani při opakovaném zápisu tyto předměty úspěšně nesplnil. Ze stejných východisek v odůvodnění napadeného rozsudku vychází i městský soud.

Stěžovatel v kasační stížnosti směřující proti tomuto rozsudku uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

(dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy vady řízení před správním orgánem i následně před soudem. V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uvádí, že jeho námitky odpovídají též důvodům kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ale vzhledem k tomu, že stěžovatel napadá rozsudek, jímž bylo rozhodnuto o věci samé, nepřipadají uvedené důvody v úvahu.

Stěžovatel namítá, že soudní řízení trvalo nepřiměřeně dlouho. Žaloba byla podána počátkem roku 2010 a rozhodnuto o ní bylo až o tři a půl roku později. Soud řízení prodlužoval tím, že se opakovaně dotazoval, zda stěžovatel požaduje jednání a při něm tlumočníka. Při jednání samém se pak stěžovatel nemohl k věci ani vyjádřit, ačkoliv se k jednání dostavil z velké dálky a investoval do letenek.

Dále stěžovatel uvádí, že absolvoval v Řecku školu technického zaměření se specializací na elektrikáře. Poté jeden a půl roku pracoval v rodinném podniku orientovaném na konstrukce a opravy výtahů. V roce 2001 se rozhodl studovat magisterský studijní program realizovaný žalovaným, a to v anglickém jazyce a za úplatu. Studium bylo uskutečňováno na základě smlouvy ze dne 4. 10. 2001. Když byl stěžovatel ve čtvrtém ročníku studia, bylo mu sděleno, že ve zvolené specializaci nelze pokračovat, protože v anglickém jazyce není vypsána. Kdyby však stěžovatel býval věděl, že nebude moci ve studiu pokračovat v anglickém jazyce, nikdy by býval neinvestoval do studia tolik úsilí a peněz.

Městský soud se podle stěžovatele také nezabýval žalobním bodem poukazujícím na to, že stěžovatel studoval na základě smlouvy o studiu, která byla uzavřena mezi ním a žalovaným dne 4. 10. 2001. Tato smlouva nebyla nikdy vypovězena ani změněna. Smlouva přitom zajišťovala stěžovateli, že bude studovat v anglickém jazyce, což nebylo dodrženo. Nelze se tak ztotožnit s tvrzením soudu, že stěžovatel podcenil při studiu svou znalost češtiny, neboť výuka v českém jazyce neměla být realizována.

Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že námitky stěžovatele o tom, že nemohl pokračovat v magisterském studiu v anglickém jazyce, jsou irelevantní. Žalobou napadené rozhodnutí se totiž týkalo ukončení studia v bakalářském studijním programu v českém jazyce a v jiném oboru. Chtěl-li stěžovatel brojit proti ukončení studia v magisterském studiu, měl tak učinit v roce 2006, kdy bylo toto studium ukončeno pro nesplnění požadavků.

Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Z příloženého spisu plyne, že dne 9. 4. 2005 požádal stěžovatel děkana Fakulty strojní Českého vysokého učení technického v Praze, aby byl zproštěn povinnosti platit poplatky za studium uskutečňované v anglickém jazyce v magisterském studijním programu Power Engineering. Žádost byla odůvodněna tím, že je pro něj obtížné shromáždit potřebný obnos. Děkan na žádost odpověděl přípisem ze dne 14. 4. 2005, v němž uvedl, že studium v anglickém jazyce je zpoplatněno ze zákona a poplatky nelze prominout. Zároveň děkan stěžovateli sdělil, že studium v českém jazyce je pro něj jako pro občana Evropské unie bez poplatku, takže může přestoupit z anglické studijní skupiny do české. Na základě toho podal stěžovatel dne 5. 10. 2005

pokračování

žádost o přestup z anglické studijní skupiny do české. Následně bylo rozhodnutím ze dne 16. 10. 2006, č. j. 4194/2006-12922, stěžovateli ukončeno uvedené studium, neboť v akademickém roce 2005/2006 získal pouze 8 kreditů, ačkoliv měl povinnost získat nejméně 30 kreditů. Navíc stěžovatel nedokázal úspěšně zakončit předmět Numerická matematika, který měl opakovaně zapsán. Proti tomuto rozhodnutí nepodal stěžovatel opravný prostředek.

Následně se stěžovatel přihlásil dne 11. 6. 2007 do bakalářského studijního programu Strojírenství, který byl realizován žalovaným v českém jazyce. Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2007, č. j. 4291/NN/2007-12922, byl stěžovatel ke studiu tohoto studijního programu přijat. Ze studijních výsledků stěžovatele vyplývá, že mu řada předmětů byla uznána z dřívějšího studia, některé jiné pak splnil. Přestože bylo studium vedeno v českém jazyce, umožnil žalovaný stěžovateli několik předmětů studovat v anglickém jazyce. Stěžovatel ovšem shora uvedené předměty Projekt, Části a mechanismy strojů I, Části a mechanismy strojů II a Mechanika II nesplnil ani při opakovaném zápisu. Proto mu bylo studium ukončeno podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) a podle čl. 9 odst. 3, čl. 12 odst. 3, čl. 13 odst. 5 Studijního a zkušebního řádu pro studenty ČVUT v Praze (dále též „SZŘ“).

Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Podle čl. 9 odst. 3 SZŘ předměty, které student úspěšně neukončil, si může zapsat podruhé. Každý předmět si může student zapsat nejvýše dvakrát. Podle čl. 12 odst. 3, čl. 13 odst. 5 SZŘ platí, že nesloží-li student zápočet či zkoušku při druhém zápisu povinného či povinně volitelného předmětu, bude mu studium ukončeno. Povinnost studenta dodržovat vnitřní předpisy vysoké školy a jejích součástí plyne z § 63 zákona o vysokých školách. Podle tohoto ustanovení také studijní povinnosti studenta vyplývají ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu.

Zdejší soud upozorňuje na skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nepolemizuje s tím, že uvedené předměty ani po opakovaném zápisu nesložil. Soudu proto nezbyvá než konstatovat, že důvody pro ukončení studia podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách ve spojení se SZŘ byly dány.

Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelem uplatňovaná smlouva o studiu z roku 2001, kterou stěžovatel přiložil k žalobě. Tato smlouva ve svém čl. 2 poukazuje na to, že veškeré studijní otázky se řídí příslušnými zákony a vnitřními předpisy školy. Smlouva tyto záležitosti nikterak sama neupravuje a zabývá se pouze výší poplatku za studium v cizím jazyce a způsobem jeho úhrady. Smlouva v žádném případě nemůže nikterak vyloučit z aplikace kogentní ustanovení zákona o vysokých školách, které se týká ukončování studia. Jinými slovy řečeno: nesplnění studijních požadavků dle zákona o vysokých školách a SZŘ neznamená, že by mělo být ze smlouvy i nadále plněno. Navíc se předmětná smlouva výslovně týká studia v magisterském studijním programu v anglickém jazyce (čl. 1), přičemž v projednávané věci jde o ukončení studia v bakalářském studijním programu v českém jazyce. Jde tedy o jiné studium, a proto je třeba souhlasit s městským soudem, který vyšel z toho, že předmětná smlouva není pro daný případ relevantní. Městský soud tak nepochybil, pokud uvedenou smlouvu z hlediska projednávané věci nevzal v potaz.

Vnitřní motivace studenta či jiné okolnosti toho, proč student začal studovat předmětný studijní program, nejsou rozhodné z hlediska důvodů, které zákon o vysokých školách stanoví pro ukončení studia dle § 56 zákona o vysokých školách. Ze spisu navíc, jak shora uvedeno,

vyplývalo, že stěžovatel podal přihlášku ke studiu v předmětném studijním programu z vlastní vůle a nebyl do tohoto programu jednostranně převeden některým z orgánů žalovaného.

Studium v předchozím magisterském studijním programu, které bylo realizováno nejprve v anglickém a posléze na vlastní žádost stěžovatele v českém jazyce, bylo ukončeno nadepsaným rozhodnutím ze dne 16. 10. 2006. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel nebrojil žádnými opravnými prostředky, natož žalobou. Nelze proto akceptovat jeho námitky, jimiž polemizuje s ukončením studia v angličtině. Meze přezkumu v nynějším případě jsou totiž dány žalobou, jíž stěžovatel napadl rozhodnutí rektora žalovaného o ukončení studia v bakalářském studijním programu, který byl vyučován v českém jazyce. Mezi náležitosti žaloby patří podle § 71 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. mj. označení napadeného rozhodnutí a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobní body se musejí vztahovat k napadenému rozhodnutí, nikoliv k rozhodnutí jinému, jak zčásti učinil stěžovatel v dané věci. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001 - 75, www.nssoud.cz, žalobní body je nutno vymezit ve lhůtě pro podání žaloby, přičemž takto vymezenými žalobními body je soud vázán a v jejich mezích přezkoumává napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Pokud snad stěžovatel tvrdí, že byla ze strany žalovaného porušena smluvní povinnost, může to případně namítat v občanském soudním řízení, nikoliv v rámci správního soudnictví, které je povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.). Zdejší soud, stejně jako městský soud, tak mohl posuzovat jediné skutečnost, zda bylo stěžovatelovo studium v bakalářském studijním programu Strojírenství ukončeno v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, tedy zda student nesplnil požadavky plynoucí ze SZŘ. Jak je uvedeno shora, tuto skutečnost stěžovatel žádným způsobem nezpochybil. Ba naopak v řízení před městským soudem v průběhu jednání výslovně uvedl, že opakovaně zapsané předměty skutečně neabsolvoval.

Důvodem, který by měl vést ke zrušení napadeného rozsudku, není ani skutečnost, že řízení před městským soudem trvalo tři a půl roku. Žaloba byla podána dne 24. 2. 2010, soud rozhodl dne 25. 9. 2013. Je pochopitelné, že stěžovatel toto řízení vnímá jako příliš dlouhé, nicméně délka řízení sama o sobě není důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Stěžovatel měl možnost v řízení před městským soudem využít prostředků, které mu poskytuje zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Stěžovatel ale nepodal ani návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu (§ 174a zákona o soudech a soudcích) ani stížnost na průtahy dle § 164 a násl. zákona o soudech a soudcích.

Konečně se kasační soud neztotožnil ani s námitkami směřujícími proti tomu, že stěžovateli nebyl dán prostor pro vyjádření během jednání. Z obsahu soudního spisu plyne, že stěžovatel prostřednictvím svého zástupce dle § 51 odst. 1 s. ř. s. trval na jednání soudu a požádal o tlumočnicka s ohledem na to, že neovládá český jazyk (i z této skutečnosti pak plyne, že má opodstatnění závěr městského soudu ohledně toho, že stěžovatel přecenil své síly, pokud studoval v českém jazyce). Na jednání, které se konalo dne 25. 9. 2013, byl přítomen stěžovatel, jeho zástupce a k dispozici byl také tlumočnick z jazyka řeckého. Během jednání byl konstatován obsah spisu a stěžovatel měl možnost se k němu vyjádřit. Při jednání bylo rovněž stěžovateli několikrát uděleno slovo. Z napadeného rozsudku je také dostatečně zřejmé, proč městský soud nepřihlédl ke smlouvě o studiu ze dne 3. 10. 2001, která tvoří přílohu žaloby.

V daném případě tedy nebyly naplněny stručně namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Ze všech shora vyložených důvodů zdejší

pokračování

soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji výrokem I. zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu